

Nejaký hajzeľ nám spravil z WC Working Class. Stačilo to len dopísať k písmeňam na dverách toalety. Takže všetci z reklamy, čo sídli na tomto poschodí, teraz chodia z jednej roboty do druhej. Krivé písmo svedčí o náhlom vnuknutí niekoho, kto už zrejme nevydržal. Aj teraz ktosi vybehne z dverí oproti a uteká hneď na záchod. Cinkne výťah. Vystúpi skupinka mladých, ktorí sa stratia oproti v presklenom vchode s červeným logom Son & Son – Propabanda CD. Kreativne oddelenie na štvrtom poschodí tvorí jedna veľká hala so štyrmi stenami. Okrem neho si reklamná agentúra prenajíma vo výškovej budove ešte ďalšie tri poschodia nad ním a všade to vyzerá približne rovnako. Dole na kreatívnom je rušno 24 hodín denne, všetok priestor haly zaberajú rady a rady dlhých stolov. Na každom stole dva-tri počítače a za nimi desiatky mladých ľudí, ktorí si kazia oči. Exujú veľké kávy a redbuly, zívajú a šúchajú si červené viečka. Alebo čelo s otlačenou klávesnicou ako Murko, ktorý tu dnes makal celú noc. Krik, nadávky, vtipy a iné živočíšne zvuky nabijajú vzduch elektrizujúcou atmosférou, ktorú spoza masívneho stola na konci miestnosti riadi traffic manager. Má na starosti tunajšiu premávku: koľko za koľko a odkedy dokoľdy, aká práca komu či kto s kým. Chýbajú mu už len dve veľké kladivá, ktorými by do rytmu búchal po veľkých začiatkových kotloch na hriechnikov. Každý preto veľmi rád unikne z tohto dusného miesta nadýchať sa aspoň na záchod, zapáliť si a prebrať klebety. Tu, v podpalubí s pokazenou ventiláciou, tečie skutočný pot a sliny sa miešajú s horkým pieskom šiestej predobedňajšej kávy.

V tomto pekle sa človek ľahko stratí a ešte ľahšie stratí dušu. Keď si ľudia raz zvyknú, nevidia nič, dočista oslepnú. As-

Agda B. Pain

Working Class

poň tak dajú pokoj, aj keby som došiel zmontovaný do poslednej skrutki. Teraz už pokojne môžem mať škranec krížom cez celú tvár, nikto to nevidí, hoci ten, kto tu nevidí, som skôr ja. Nakloním sa nad stolom ešte viac a pozriem lepšie do blikajúceho monitora okom, ktoré obišlo bez ujmy.

Na stoličke za monitorom sedí grafik Murko, civie do bedne a šúcha si bradu.

„Murko, Murko,“ krútim hlavou. Kontrolujem svoj text na pripravovanom plagáte a opravujem chyby. Čiarky, dlžne, mäkké a tvrdé i. Očami pozorne prechádzam slovo po slove, lebo Mirko je taký expert, že doserie text aj pri kopírovaní. Bezmocne zdvihne ruky nad hlavu a nevinne sa usmeje.

„Ty vieš, Bárby, že ja som dislektik...“

Kdesi vzuadu sa v kočíku rozplače dieťa, ktoré grafička dnes nemala kde odložiť a brechotom sa k nemu vzápätí pridá pár psov, ktoré sú dnes na tom rovnako. Našťastie sa z reproduktorov v budove ozve ako uspávanka sladký ženský hlas: „Dobrý deň, milé dámy a páni, želáme vám dnes veľa elánu a mnoho pracovných úspechov. Pekný deň.“

„Ešte ju to stále neprešlo?“ zasmejem sa. Murko sa roztočí na stoličke. „To vieš, blondína!“

Sedím za svojim počítačom v rohu miestnosti s nápisom Copycentrum. Tu sedia copywriteri, preto to označenie. Kopíci majú na starosti všetky texty – od sloganov, prvotných nápadov a ideí cez kompletné scenáre televíznych a rozhlasových

spotov až po štylistické úpravy a korektúry. Ešteže sa nemusia všetky pracovné záležitosti vybavovať slizkým jazykom reklamy.

„este Vaas netrafilo, milyy paan traffic?“ pišem mejl povolnému, „lebo mna aj hej. takže ako sme už spolu hovorili niekoľko najbližších dní musíte zvlaadnut bezo mna. kde inyy kreujuu, ja rekreujem! s pozdravom Tony Barbara.“

Keď pri odchode z budovy prechádzam cez vrátnicu, presladená sa na blondavú vrátničku usmejem. Nahlas sa pozdravím: „Dovidenia.“ Starnúca chudá žena s prefarbenými dlhými blond vlasmi sa víťazoslávne usmeje.

„Dovidenia! Pekný deň!“ zakričí za mnou poriadne nahlas, aby som si mohol dozvuky vo veľkej vstupnej hale vychutnať až k východu.

Konečne na vzduchu. Vykročím. Z jednej roboty do druhej.

Dnes v noci sa točí v lese za mestom hudobný klip a ja si preto musím vziať na miesto natáčania taxík. Cieľ cesty vidím už z diaľky. Svetlá svietia, umelý dym obližuje konáre polonahých stromov, kamery ťažia na pleciah. Bokom od ruchu na pláci stoja dve tmavé siluety mužov v hrubých zimných vestách. Jeden so zrkadlovými okuliarmi, druhý v šiltovke. Nakláňajú sa nad monitorom a sledujú posledné nakrútené zábery. Čosi si šepkajú a obracajú sa každú chvíľu chrbtom ku všetkým, čo celí uzimení netrepežlivo prešľapujú a pozerajú ich smerom. Muž v zrkadlovkách vytiahne zozadu z nohavíc malú fľaštičku, odkrúti na nej uzáver a z plných pľúc z nej potiahne nosovou dierkou. Na krku mu navrú žily ako telefónne káble, sánky sa nahnú, tvár v momente zahorí sytočervenou a nozdry sa rozšíria na maximum, no za pár sekúnd je po všetkom. Napraví si na nose okuliare a pozrie ponad ne na pripravený pláč. Nakloní sa k druhému a čosi mu potichu šepne do ucha. Na pláci je úplne ticho, nikto nevy pustí z úst ani obláčik pary. Druhý sa konečne obráti, obráti si čiapku šiltom na chrbát a hneď kričí do megafónu na celý les: „Vážení, takže pôjdeme ostrú!... Pripravíme sa!“ Pozrie na muža v zrkadlovkách, ktorý po chvíli pomaly prikývne.

„Kamera! Klapka! Na tri... Akcia!“
Raz, dva, tri.

Na čistinke vedľa stojí provizórny bufet s umelohmotnými stolmi a stoličkami. Sadnem si a hodím rukou na pozdrav hlavnému protagonistovi Činkymu, hercovi, ktorého pustili z basy a len nedávno aj z protidrogového liečenia. Činky. Starý vetroplach. Ťažko s ním. Sedí v bufete, fajčí, smeje sa a trepe dve na tri spolu s pankáčmi, ktorým sa tu točí ten klip. Strapaťi hudobníci popíjajú pivo, Činky kofolu. Činky to má vôbec teraz ťažké, musí hrať viac divadla v súkromí ako na javisku. Veď aj v tomto klape hrá opicu. Tesný huňatý kostým je na jeho obľúbenej svalovej sústave na popukanie. Keď si Činky na spotenú tvár nasadí aj huňatú goriliu hlavu, je kráľom džungle. Nič mu nerozumieť a tak sa dnes výnimočne nemusi na nič vyhovárať. A veď jeho veľké žiarivacie zreničky v úzkych otvoroch na oči ani nevidia. Našťastie je teraz už po všetkom a dnešný natáčací deň prebehol pomerne hladko.

„Bude to tučák!“ pochvaľuje si Feri Banana, čo tu robí asistenta réžie, a otočí si na hlavu čiapku šiltom späť dopredu. Réžisér Džudy v zrkadlových okuliarkoch sedí bez slova, iba čo podchvíľou odkiaľsi znova vyloví tú svoju malú fľaštičku. Ukáže na veľký škranec na mojej tvári: „To čo máš?“

„Buchol som sa...“

„Hej? A do koho?“ vtípkuje Banana.

Džudy akoby ma tými zrkadlovkami röntgenoval.

„To je tvár na titulku, poviem ti. S takou najlepšie do spoločnosti.“

„Presne,“ prikývnem a usrknem si z kávy. „V noci idem na knižný veľtrh do Pešti.“

Džudy naoko zväznie. „Dávaj pozor, čo robíš. O necelý mesiac je prvá klapka!“

„O dva dni som späť,“ snažím sa ubrániť presile. Feri Banana ma chytil za tričko na bruchu.

„Bárby, Bárby!“ Potiahne ním niekoľkokrát smerom k sebe. „Sme kamaráti! Ale keď sa ti niečo stane... Varujem ťa! Ja si ťa najdem! Tie scenáre napíšeš hoci aj v base!“

pohrozí mi prstom so špicatým úsmevom na perách.

Musím už ísť. Prišiel taxík. Vstanem od stola a kráčam pomaly k autu. Feri Banana za mnou ešte na rozlúčku zakričí: „Hej, a vieš o tom, že Jaro Buček sa žení?!“

Zasmejem sa aj starému vtipu. Ale ešte viac ma pobaví, keď mu skočí na chrbát Činky v gorilom kostýme.

„Banána, Banána! Pod' sem, nech ťa zjem!“ kričí a naháňa Feriho Bananu okolo stola.

Darmo, Činky je predsa len náš.

Neskoru popoludní sa dovalím na hotel s visačkou, bulletinmi, letákmi a všetkým tým svinstvom, čo mi zavesili na krk pri akreditácii. S úľavou sa toho všetkého strasím. Hodím sa oblečený do postele a niekoľko hodín spím ako malý. Tu nie som žiaden kopík, žiaden textár, žiaden písací stroj. Tu som umelec, artist, ako stojí napísané na farebnej plastovej visačke. Aby som večer vyzeral k svetu, natiahnem na seba tričko KISS. S písmenami v tvare krvavých fľakov. Jednu krvavú šmuhu na tvári už mám. Stačí to už len dotiahnuť. Vytiahnem pred zrkadlom v kúpeľni tubu s umelou krvou a celý sa odfikam. Ako sa na správneho autora krvákov patrí.

„Toto je Vietnam, toto zas Predná hora,“ začnem sa chváliť tetovaniami, keď už večer stojím na pódiu s mikrofónom v ruke. Vyhrniem si tričko a ukážem prstom na farebné dielo cez celú pravú polovicu hrudníka: „A toto je srdce na pravom mieste! Plzeň tisícdeväťstoosemdesiatšesť...“

Nakoniec som taký uvarený, že ma musia odvieť. Spamätám sa, až keď sa ocitnem uprostred davu pri stánkoch s knihami. Okolo ľudí a ľudí. Úplne sa medzi nimi strácam. A aj tak neujdem. Zo schodiska vedúceho hore na galériu prechádza smerom ku mne pekná mladá žena v sukni až po zem. Mlčky si slamkou mieša nápoj v úzkom pohári a pozerá na mňa veľkými belasými očami. Tie oči poznám. Som v nich čoraz väčší a väčší, až sa v nich vidím od hlavy po päty.

„Anikó?“ zvolám veselo. „Anikó! Ty tu čo robíš?“

„Tebe čo sa stalo?!“ Žena vykrúca krk, prekvapene si obzerá moju tvár a ja si spomeniem, že som krvavý ako západ slnka v Ohňovej zemi.

„Čítal som tu.“

„Jaj ták. Takže stále píšeš?“

„No. Scenáre k Star Ringu momentálne,“ pochválím sa.

Anikó pozrie na mňa, nechápavo sa usmeje a pokrúti hlavou aj slamkou v drinku.

„Tá veľká speváčka Souka, čo teraz chodí na VTV,“ snažím sa vysvetliť.

„No, to je bohovské!“ Opäť sa usmeje, teraz o čosi viac, hoci vôbec nie veselšie.

„Geniálne, bejby, bejby, čo ma nepoznáš?“

S Anikó som sa videl raz a ani to som si dosiaľ nepamätal. Až teraz si pomaličky spomínam: študuje žurnalistiku. Alebo multimédia či iný nový smer, ktorý zväčša vyučujú ošľahaní čerství absolventi. A ešte viem, že si pridrža nad uchom vlasy, keď počúva, tak ako teraz. A že sa volá Anikó. Ale inak tma, nič, len tma. Tma ako v noci na mojej hotelovej izbe.

„Takže makáš, héj?...“

„Ja makám ako baník! Furt som zavaleňný!... pracou,“ mrmlem počas toho, ako Anikó bozká na šiju. Opriem sa dlaniami do jej chladných chudých prs.

„A na čom teraz pracuješ?“

Nadvihnem sa na nej a premeriam si ju pohľadom. Pracujem, to je pravda. Tvrdo makám.

„Teraz?“ uskrnmem sa ako chlapec, ktorý bude klamať. Klesnem na ňu celým telom. Anikó zavrie oči a ja sa jej konečne môžem s chuťou zahryznúť do ucha. „Teraz pracujem na tebe.“

(POVEDKA JE Z PRIPRAVOVANEJ KNIHY AKO SOM SKONČIL SO ŠOUBIZNISOM.)

Vojtech Kondrát

To je to leto

1)

Ó balatonské čajky – zďiaľky ako alky –
rybáre obyčajné (Sterna hirundo)
V príboji pri bóji sa končia chlapské diaľky
odvaha z duší fučí – k cenám pribudlo

Kto upratuje pondelčné pondelňajšie pláže?
A kto si po celý rok ruky prácou neumaže?
To je to leto: každodenné kríže – kráže
Kto rozťáča to ťažké súkolesie? Kto ho maže?

Aj starí vinári si musia odstáť postáť v rade na chlieb:
už cítia v sebe prvú (pravú) terkelicu – veselí sú
Sedliacka pravda rázna kapustovo surová:
ešte si svoje zjedia vypijú a urobia

Rodinné more: Balaton –
ona a ja a ty a on
(To more ktoré máme skoro za rohom –
už patrí navždy k našim starým rárohom!)

2)

Maďarsko v zime v lete: muž čo zoznami vytúžený
terajšiu a bývalú ženu – a už sa dvorí tretej
Maďarsko – letná rozprávka rok čo rok (drahšie) rovnaká
Chlapci čo spijajú sa zo slnka a z piva

Je naša doba spravodlivá? (Čo nám skrýva?)
Kráľovné krásy maloleté odkedy už sa maľujete?
Krikľavé odfarbené vily slniace sa na terasách rozprávkových vil
Takéto večerníčky aj bez primusenja každý by si navždy obľúbil!

Porušiť príkaz láka učiteľa i žiaka
Hovoriť po matematicky (po maďarsky) ako po slovensky:
netreba písať krasopisne ale čitateľne
Slovák – za Tatry nedovidiš

čo ako veľký (vysoký) si!
Budínske Kollárove Spievanky – v zime sa lúštia letné hádanky
Sušiace sa bukové siahovice – supermarketové zápalky
ktorými bude slnko podpalovať decembrové papierové nebo zaránky

3)

Kočovný cirkus Stredná Európa – medzi ženou a hadom dohoda:
keď slnko (slepý vrhač nožov) nás nesymbolicky dobodá
súkromné raketové nebo vo sne sa nám z oboch lôžok zdá
Tak daromné sú hranice – pre to čo v sebe chrániť chceš

Len sa obzriete – a je po lete!
Posledný prázdninový pozdrav poslať:
škvrčiaci koža – rozlúčková tryzna
Začiatok navždy pracovného týždňa

(JÚL 1987)

AGDA BAVI PAIN, vlastným menom **AGBAR BABA PAN** (narodil sa 2. 11. 1962 v Košiciach). Pôsobí pod rôznymi umeleckými menami a značkami aj ako televízny a filmový scenárista, hudobný textár, reklamný a divadelný tvorca, publicista a spevák zakázanej skupiny Liter Geňa. Debutoval kontroverznou okultistickou zbierkou básní *Kost & Koža* (Drewo a Srd). Je signatárom niekoľkých manifestov (Hodená rukavica, Pánska jazda 96, TV Serial Killer, KE mafia a i.), držiteľom viacerých literárnych a scenáristických ocenení a najčastejšie oceňovaným autorom literárnej súťaže *Povedka*.